

Det Tredie Bud

Katekismesangene – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Ole Andersen Mærli

Vi vil begynde
Det trede Herrens Bud,
Til Kirken skynde,
Sabbath er sat af GUD;
Velkommen være
Du hellig Hvile-Dag,
Du skal os Lære
Guds gode Velbehag,
Og os forære
En himmel-god Forsmag.

O GUd, vi prise
Dig for din Naades Bord,
At du vil spise
Os med dit Guddoms Ord!
Vi lever ikke
Udaf det bare Brød
Vor Mad og Drikke
Af JESU Mund udflyd,
Det er til prikke
Dend Honning, der er sød.

Hvad kunde gavne
Ald lækker Kost og Mad,
Om vi skull' savne
Det Siælen gjør glad?
GUd! for din Ære
Undryk os ey dit Ord,
Men selv ernære
Din lille Christne Hiord,
At vi maa bære
Dit Navn med priis paa Jord!

Skuld' du ey trøste
Os med Sabbathens Ro,
Vi maatte brøste
Af møye slet i to;
Thi Verden giver
Ey andet end som Sveed,
Og Lykken driver
Sit Hiul alt op og ned,
At her ey bliver
Vor Livs Tid nogen Fred.

Men Gud vær' æret,
Som gav os Hvile-Dag,
Og har beskiæret
Vor Siæl saa god en Mag!
Nu kand vi iile
Til HErrens Tempels Grund,
Gid! vi maa hviile
Fra Skam og Synds Paafund,
Og aldrig tvile
Paa HErrens GUds Miskund.

Tænck ey, O Synder,
Sabbathen er bered,
At du paa Hiynder
Skal ikkun sidde ned,
Og at udstrække
Din Been paa Senge-Straa,
Dig der at række,
Og Haanden ud at slaa,
Og saasom Giække
Paa Torvet ledig gaa.

Du tørst ey tæncke
Sabbathen holdes nok,
Naar du paa Bæncke
Dig lægger som en Stock;
Eller paa Love
I Kroe at dricke Ruus,
Og siden sove
Til Sool i Middags Lius,
Tør du vel vove
Mod Gud slig Skalke-Pus?

Din Søndags Gierning
Bør ey deri bestaa,
At du med Tærning
Et Bretspil veed at slaa,
Og dig begive
Til Dobbel eller Kaart,
Dermed fordrive
Guds Dag u-nyttig bort,
Er det at blive
I HErrens Huuses Port?

Med sligt og andet
Misbruges Kirke-Fred,
Skeer sligt i Landet
Og holdis for en Sæd,
Da blir for Sanden
Vor Søndag Synde-Dag,
Jeg frygter, Fanden
Vil gaa med dem i Lag,
Med een og anden
At dragis Nappe-Drag.

End skal du vide
Hvad Søndag har behov,
Fra Hestens Side
Du spende skal din Plov,
Og dend ophenge
Bag Veggen under Skuur,
Og ey forlænge
Arbeyde med dit Djur,
Ey eller sprænge
Det stakkels Creatuur.

Tænck, Hest og Oxe
Har Gud til Skabermænd,
Hand lar dem voxer,
At de dig tiene kand,
Du slaer og pukker,
Og pidsker dem paa Bag,
At de sig bucker
For dine Hug og Slag;
Men see, de sukker
Alt effter Domme-Dag;

At de kand vorde
Fra dine Byrder fri,
Og Trældom haarde
Du dem har lagt udi;
Saa lad ey plage
Dit Beest med Hug og Stød,
Det kand ey klage
For nogen Mand sin Nød,
Om du vilt slage
Det slet ihiel og død.

Dit Folk og Svenne
Bør og Sabbathens Roe,
At De maa tienne
Gud HERREN glad og froe,
Alt hvad de træller
Sex Dage flittelig,
Som troe Geseller,
Det giøre de for dig,
Men GUD udveller
Dend siuvend' Dag for sig.

Vogt dig derfore
Mod Piger og mod Dreng,
Vær ey saa saare
I din Huusholdning streng,
Søg ey at være
U-skonsom med en Træl,
Tænck, GUD hans HERRE
Giør ey Persons Forskiel,
Men skal tilbære
Hver sin Betaling vel.

Nu, kiære Broder,
Hav Gud og Kirken kiær,
Jeg dig anmoder
For alt det Saligt er;
Vær Ordets Hører
Eenfoldelig og slet,
Vær Ordets Giører,
Saa du med got Forsæt
Altid fremfører
Et Levnet reent og ræt.

Opbyg GUds Rige,
Holdt flittig Kirkegang,
Du skal ey sige,
At Veyen er for lang;
Hvad vilt du tvile
For Reysens Farlighed?
For Havsens Mile?
Gud hâr din Vey bered,
Giv dig at iile,
Du kommer vel afsted.

Tænk paa den Qvinde,
Som drog en lang Afkrog,
Kun for at finde
Og høre Kongens Sprog;
Men her er meere,
End Salomon at see,
Hvad Verdens Ære?
Hvad er dens Liggendfæ?
Til at vurdere
Mod HERrens Tienniste?

Det var det ene
Kong David bad af GUD,
Ham at forleene
Før hand gik Verden ud,
At hand med Glæde
GUds Tempel skue maa,
Og der indtræde
I GUds Forgaard at staae,
Blant dem, som qvæde,
Og Sangen passer paa.

I GUds Forgaard
En Dag ham bedre vaar,
End til at vorde
Blant Sælskab tusind' Aar,
Hvad kand mand lære
Af Verdens Compagnie?
Skam og Vanære,
Utugt og Raseri?
Beed GUD regiære
Din' Fødders Trin og Sti!

Men hvis du bliver
Af et fortræden Sind,
Og GUds Ord skriver
I Glemmebogen ind,
Da skal dig plage
Ald Skendsel, Spot og Vee,
Og dine Dage
Ey nogen Lykke skee,
GUD selv skal slage
Dig med Forbandelse.

Est du paa Landet,
Est du paa salten Vand,
Du est forbandet -
Ihvor du vandre kand,
I Seng og Leye
I Skind, i Hold og Huud,
Paa alle Veye
Hvor du gaaer ind og ud
Hvis du mon eye
Forbandet er for GUD.

Men om du skulde
Undskyldning vende for,
At du tilfulde
Din' Præster ey forstaar,
Een Part har Snue,
Og taler vanskeligt,
Part vil paa Skrue
Sin Ord omvrie digt,
Din Sinds Formue
Er ey at fatte sligt.

Jeg derpaa svarer:
Du har GUDs Bud paa Tal,
De nok forklarer
Hvor du dig skikke skal,
De staar jo skreven
I Catechismi-Bog,
De er jo bleven
I prent og Moders Sprog?
Vær deri dreven
Saa est du viis og klog.

Derfor hvad tienner
Slig' skallede Paaskud?
At du dig meener
Undskyldet for din GUD?
Kandst du vel svære

Dig ey er læsed for
Din Børne-Lære,
Din Tro og Fader Vor,
Lær dem at bære,
Aldt nok du da forstaar.

Nu, Dagen skrider,
Og Mørket falder paa,
Sabbathens Tider
Maa til en Ende gaa.
O GUD! vi priise
Dit Navn i Ævighed
For Siælens Spiise,
For Huus og Kirke-Fred!
For Ro og Liise,
For god Samvittighed!